

KATE
MOSSE

La ciutat
del foc

KATE MOSSE
LA CIUTAT
DEL FOC

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE BURNING CHAMBERS*
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2019
© MOSSE ASSOCIATES LTD, 2018
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2019
DISSENY DEL MAPA I DEL SEGELL: NEIL GOWER
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2478-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 1.857-2019
COMPOSICIÓ: TONI CLAPÉS

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

Pròleg	19
PRIMERA PART	
Carcassona. Hivern de 1562	25
SEGONA PART	
Tolosa. Primavera de 1562	181
TERCERA PART	
Puivert. Estiu de 1562	503
Epíleg	645

CAPÍTOL I

Presó de la Inquisició, Tolosa

Dissabte, 24 de gener

— **E**ts un traïdor?
—No, senyor. —El presoner no estava segur de si parlava en veu alta o si només responia dins la seva ment atrofiada.

Dents trencades i ossos masegats, gust de sang seca coagulada a la boca. Quant de temps feia que era allà? Hores, dies?

Des de sempre?

L'inquisidor va fer un moviment brusc amb la mà. El presoner va sentir el frec d'afilar una fulla, i va veure els grillons i les tenalles sobre la taula de fusta del costat de la xemeneia. La pressió d'una manxa per revifar les brases. Va experimentar un estrany moment de respir, mentre el terror de la propera tortura esvaïa l'agonia que sentia a la pell en carn viva de l'esquena castigada. La por del que estava a punt de passar va ofegar, encara que fos un instant, la vergonya pel fet de ser massa dèbil per suportar el que li estaven fent. Ell era un soldat. Havia lluitat amb valentia al camp de batalla. Per què ara se sentia massa fràgil per aguantar allò?

—Ets un traïdor. —La veu de l'inquisidor sonava monòtona i plana—. Ets deslleial al rei, i a França. Tenim proves de moltes persones que ho testifiquen. T'acusen! —Va donar uns copets a un feix de papers de sobre l'escriptori—. Els protestants, els homes com tu, ajuden els nostres enemics. Això és traïció.

—No! —va xiuxiuejar el presoner, mentre notava l'alè calent del carceller sobre la nuca. Tenia l'ull dret tancat i molt inflat a causa d'una pallissa anterior, però notava que l'opressor se li acostava—. No, jo...

Va callar, què podia dir per defensar-se? Aquí, a la presó de la Inquisició de Tolosa, ell era l'enemic.

Els hugonots eren l'enemic.

—Sóc lleial a la Corona. La meva fe protestant no significa...

—La teva fe et converteix en heretge. Has girat l'esquena a l'únic Déu de debò.

—No és veritat. Sisplau. Tot això és un error.

Sentia el to de súplica de la pròpia veu, i se'n va avergonyir. I sabia que, quan el dolor tornés, diria el que ells volien sentir. Fos veritat o no, ell no tenia forces per suportar-ho.

Va experimentar un moment de tendresa, o això li va semblar en el seu estat de desesperació. Un suau moviment de la mà, com un cavaller fent la cort a la seva estimada. Per un instant fugaç, l'home va recordar les coses meravelloses que existien al món. L'amor i la música, l'olor de les flors de primavera. Homes, dones i nens caminant de bracet pels carrers elegants de Tolosa. Un lloc on les persones es podien discutir i estar en desacord, on podien exposar els seus arguments amb passió i coneixement, però també amb respecte i amb honor. Allà, les copes de vi s'omplien fins a dalt i hi havia menjar abundant:

figues i pernil curat i mel. Allà, en el món on ell havia viscut una vegada, el sol brillava i el blau infinit del cel del Midi s'estenia sobre la ciutat com una cúpula.

—Mel —va mussitar.

Aquí, en aquest infern sota terra, el temps ja no existia. Les *oubliettes*, en deien, on un home podia desaparèixer i no tornar a ser mai més vist.

L'impacte de l'atac, quan va arribar, va ser pitjor pel fet de no ser anunciat. Un cop, una pressió, i després les dents metàl·liques de les tenalles esberlant-li el múscul i els ossos.

Quan el dolor el va colpir amb força, li va semblar que sentia la veu d'un company presoner d'una cambra del costat. Un home instruït, un home de lletres, amb qui durant uns dies havia estat tancat a la mateixa cel·la. Sabia que era un home honorable, un llibreter, que estimava els seus fills i parlava amb aflicció de la seva dona, que s'havia mort.

Va sentir els murmurs d'un altre inquisidor a l'altra banda de la paret humida de la cel·la: al seu amic també l'interrogaven. Llavors va identificar el so de les ungles de gat de ferro tallant l'aire, el soroll sord de les urpes clavant-se a la pell, i els crits del company presoner, que el van impressionar. Aquell home també era valent i, fins ara, havia suportat el patiment en silenci.

El presoner va sentir que s'obria i es tancava una porta, i va saber que un altre home havia entrat a la cel·la. A la seva, o a la del costat? Després, murmurs, frec de papers amb papers. Per un instant preciós, es va pensar que la seva odissea s'acabaria. Tot seguit, l'inquisidor es va aclarir la gola i va començar de nou l'interrogatori.

—Què en saps del sudari d'Antioquia?

—No sé res de cap relíquia. —Era veritat, però el presoner sabia que les seves paraules no servien de res.

—La santa relíquia va ser robada de l'església de Sant

Taur fa uns cinc anys. Hi ha qui diu que tu n'ets un dels responsables.

—Però com vol que ho sigui? —va cridar el presoner, tot d'una en un to desafiador—. Si no havia posat mai els peus a Tolosa fins... fins ara.

L'inquisidor va continuar pressionant.

—Si ens dius on està amagat el sudari, posarem fi a aquesta conversa. La Santa Mare Església, amb la Seva infinita misericòrdia, obrirà els braços per tornar-te a acollir en la Seva gràcia.

—Senyor, li dono la meva paraula que...

Va sentir l'olor de cremat de la seva pell abans de notar-ne el mal. Que poc que es triga a reduir un home a un animal, a un tros de carn.

—Pensa't bé la resposta. T'ho tornaré a preguntar.

Aquest dolor, que era el pitjor fins ara, li proporcionava un alleujament temporal. L'arrossegava cap a la foscor, cap a un lloc on ell era prou fort per suportar l'interrogatori, i on dir la veritat el salvaria.

CAPÍTOL 2

Ciutat fortificada

Dissabte, 28 de febrer

— *I*n nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.
La terra picava contra la tapa del taüt amb un soroll sord. Terra marró escolant-se entre dits blancs. Després una altra mà, que s'allargava cap a la tomba oberta, i una altra, terra i pedres colpejant la fusta, com gotes de pluja. El sanglot d'un nen petit, embolcallat amb la capa negra del pare.

—Déu Totpoderós, t'encomanem l'esperit de la Florence Joubert, estimada esposa i mare i fidel de Crist. Que descansi en pau a la llum de la teva gràcia eterna. Amén.

La llum va començar a canviar. Ja no era l'aire humit i gris del cementiri, sinó negre com la tinta. En comptes de fang, sang vermella. Calenta i fresca al tacte, llefiscosa als seus palmells. Encallada entre els plecs dels dits. La Minou va abaixar la mirada cap a les mans ensangonades.

—No! —va cridar, i es va despertar de cop.

Durant uns instants, la Minou no va veure res. Després, l'habitació va tornar a prendre forma i es va adonar que s'havia tornat a quedar adormida a la cadira. No era estrany que hagués tingut aquell malson. La Minou va girar les

mans. Estaven netes. No tenia terra sota les ungles, ni sang a la pell.

Un malson, res més. Un record del dia terrible, cinc anys enrere, en què havien enterrat la seva estimada mare. I el record havia deixat pas a altres coses. A imaginacions fosques sorgides del no-res.

La Minou va mirar el llibre que tenia obert a la falda —una meditació de la màrtir anglesa Anne Askew—, i es va preguntar si allò havia contribuït a pertorbar els seus somnis.

Va estirar el cos per treure's la son dels ossos i es va allisar la camisa arrugada. L'espelma s'havia consumit i la cera havia format un bassal sobre la fusta fosca. Quina hora devia ser? Es va girar cap a la finestra. Uns filets de llum s'esquitllaven entre les escletxes dels porticons i dibuixaven una mostra entrecreuada sobre les desgastades plaques de fusta del terra. A fora, va sentir els sons habituals de la Ciutat despertant-se a l'albada. El soroll de passos del vigilant de la muralla, pujant i baixant fatigosament les escales empinades de la torre de la Marquière.

Sabia que hauria de descansar una estona més. El disabte era el dia més atrafegat a la llibreria del pare, fins i tot per la Quaresma. Ara la responsabilitat del negoci requeia sobre seu, tindria ben poc temps per a ella mateixa durant les properes hores. Però els seus pensaments s'arremolinaven en espirals com els estornells que voleiaven per les torres del castell Comtal a la tardor.

La Minou es va posar la mà al pit i va notar el ritme intens del batec del seu cor. Aquell somni tan real l'havia deixat trasbalsada. No hi havia cap motiu per pensar que podien haver tornat a atacar la llibreria —el pare no havia fet res mal fet, era un bon catòlic—, i tanmateix, no es podia treure del cap que podria haver passat alguna cosa.

A l'altra banda de l'habitació, la seva germana de set

anys dormia profundament, amb els rínxols negres com un núvol sobre el coixí. La Minou va tocar el front de l'Alis i es va sentir alleujada de notar-li la pell freda. També es va sentir alleujada en veure que el jaç on el seu germà de tretze anys passava la nit quan no podia dormir estava buit. Últimament, l'Aimeric s'havia esquitllat moltes vegades a la seva habitació, dient que li feia por la foscor. Senyal de mala consciència, havia dit el capellà. Diria el mateix dels seus terrors nocturns?

La Minou es va remullar la cara amb aigua freda i es va rentar les aixelles. Es va posar els enagos i el vestit i se'l va cordar. Després, vigilant de no despertar l'Alis, va agafar el llibre manllevat i va sortir de puntetes de l'habitació de les golfes. Va baixar les escales, va passar per davant de l'habitació del seu pare i del minúscul quarto on dormia l'Aimeric, i va continuar baixant fins al nivell del carrer.

La porta que separava el passadís de la gran sala d'estar era tancada, però el marc no ajustava bé, de manera que la Minou sentia la fressa de cassoles i l'estrèpit de la cadena sobre el foc mentre la criada penjava la galleda d'aigua al ganxo per fer-la bullir.

Va obrir sigilosament la porta i va entrar, esperant poder agafar les claus de la lleixa sense cridar l'atenció de la Rixende. La criada era una dona amable, però xerrava molt i la Minou no volia que l'entretingués, aquell matí.

—Com està, mademoiselle? —va preguntar la Rixende, tota contenta—. No pensava pas veure-la llevada tan d'hora. No s'ha mogut ningú encara. Puc preparar-li alguna cosa perquè no estigui en dejú?

La Minou va alçar les claus.

—M'he d'afanyar. Quan el pare es desperti, li diràs que he anat a la Bastida a preparar la botiga? Per aprofitar que avui és dia de mercat. No cal que s'afanyi, si té intenció de...

—Vaja, és una notícia meravellosa que el senyor vulgui venir...

La Rixende va callar, intimidada per la mirada de la Minou.

Malgrat que tothom sabia que el seu pare no havia sortit de casa durant setmanes, no se'n parlava mai. En Bernard Joubert havia tornat a Carcassona dels seus viatges d'hivern fet un home diferent. De l'home somrient que sempre tenia una paraula amable per a tothom, bon veí i amic lleial, només en quedava l'ombra. Havia tornat trist i retret, la seva vitalitat s'havia apagat, ja no parlava d'idees ni de somnis. A la Minou li sabia molt de greu veure'l tan desanimat, i sovint intentava treure'l d'aquell estat de melancolia. Però cada vegada que li preguntava què l'afligia tant, els ulls del pare es tornaven de vidre. Mussitava alguna cosa sobre la fredor de l'hivern i el vent, sobre el dolor i les xacres de l'edat, i de seguida tornava a quedar en silenci.

La Rixende es va ruboritzar.

—Perdoni, mademoiselle. Li transmetré el missatge al senyor. Però està segura que no vol res per beure o per menjar? Fa fred, a fora. Mengi una mica. Hi ha un tros de pa de blat, o púding que va sobrar d'ahir...

—Que passis un bon dia —va dir la Minou amb fermesa—. Ens tornarem a veure dilluns.

Les llambordes eren fredes sota els seus peus coberts amb mitges, i es veia l'alè blanc que es condensava en l'aire gelat. Es va posar les botes de pell, va agafar la caputxa i la gruixuda capa de llana verda, i va guardar les claus i el llibre a la bossa que duia lligada a la cintura. Després, amb els guants a la mà, va fer lliscar el feixuc forrellat de metall i va sortir al carrer silenciós.

Un esperit fora de casa en una matinada gèlida de febrer.